

„Un roman devenit clasic despre o crimă comisă în Anglia rurală.”

LIBRIS | We know books

The Times (UK)

„Există o mulțime de potențiali vinovați, iar sinteza finală a lui Dalgliesh – care conduce la numirea criminalului – amintește de Agatha Christie.”

www.sandradanby.com

„P.D. James a devenit cea mai faimoasă dintre scriitoarele contemporane de romane clasice cu detectivi.”

The Sunday Times (London)

„Una dintre cele mai bune și mai captivante autoare ale genului.”

The Washington Post

„Încântătorul roman de debut al lui P.D. James are o intrigă ingenioasă, care a plasat-o imediat pe autoare printre maestrul suspansului.”

www.thriftbooks.com

„O scriitoare de romane polițiste cu un stil incisiv.”

Observer

P. D. JAMES

ACOPERIȚI-I FAȚA

Traducere din limba engleză
de Roxana Brînceanu

PALADIN

Cuprins

Capitolul 1	5
Capitolul 2	23
Capitolul 3	43
Capitolul 4	60
Capitolul 5	112
Capitolul 6	144
Capitolul 7	172
Capitolul 8	195
Capitolul 9	225

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Teodor-Cristian Badea, Irina Munteanu
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JAMES, P.D.

Acoperiți-i fața / P.D. James; trad. din lb. engleză de
Roxana Brînceanu. – București: Editura Paladin, 2025

ISBN 978-606-9611-42-5

I. Brînceanu, Roxana (trad.)

821.111

P. D. JAMES

Cover Her Face

All rights reserved

© P.D. James, 1962

© Editura Paladin, 2025, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Capitolul 1

1

Cu exact trei luni înainte de crima de la Martingale, doamna Maxie organizase o serată. Ani mai târziu, când procesul era deja un scandal pe jumătate uitat, iar titlurile se îngălbeneau pe ziarele ce căpățeau sertarele dulapului, Eleanor Maxie se gândea la acea seară de primăvară ca la scena inițială a tragediei. Memoria, selectivă și încăpățânată, adăuga o aură de prevestire și neliniște unei cine cu totul banale. Retrospectiv, devenise o adunare rituală sub același acoperiș a victimei și suspectilor, un stadiu preliminar al omuciderii. În realitate, nu toți suspectii fuseseră prezenți. Felix Hearne, spre exemplu, nu se aflase în Martingale în acel sfârșit de săptămână. Totuși, în amintirea ei, stătea și el la masa doamnei Maxie, urmărind cu ochi amuzanți și sardonici bufoneriile din deschidere ale participanților.

La momentul acela, bineînțeles, petrecerea fusese atât banală, cât și plicticoasă. Trei dintre invitați, doctorul Epps, vicarul și domnișoara Liddell, administra toarea Adăpostului pentru Fete Saint Mary, luaseră masa împreună prea des ca să se mai aștepte la ceva nou sau incitant. Catherine Bowers era neobișnuit de tăcută, iar Stephen Maxie și sora lui, Deborah Riscoe, își ascundeau cu evidentă dificultate iritarea produsă

de faptul că primul weekend liber de la spital al lui Stephen după mai mult de o lună trebuise să coincidă cu o serată. Doamna Maxie tocmai o angajase pe una dintre mamele nemăritate ale domnișoarei Liddell să servească la masă și era prima ei zi de muncă. Însă atmosfera de constrângere care împovăra masa cu greu putea fi pusă pe seama prezenței ocazionale a lui Sally Jupp, care punea farfuriile pline în fața doamnei Maxie și le lua pe cele goale cu o dibăcie ce o mulțumea pe domnișoara Liddell.

Este posibil ca măcar unul dintre oaspeți să fi fost pe de-a-ntregul mulțumit. Bernard Hinks, vicarul din Chadfleet, era burlac și orice schimbare a meselor hrănitore, dar insipide gătite de călugărița care avea grijă de gospodărie – și care nu ceda niciodată ispitei de a cina în afara vicariatului –, reprezenta o ușurare ce nu mai lăsa loc subtilităților interacțiunii sociale. Era un bărbat simpatic, cu o față blândă, care arăta mai în vârstă decât cei cincizeci și patru de ani ai săi și care avea reputația de a fi confuz și timid în orice domeniu, dar nu și când era vorba de dogmă. Teologia era principalul, dacă nu singurul interes său intelectual și, chiar dacă enoriașii nu-i înțelegeau întotdeauna predicile, erau destul de mulțumiți să le accepte drept dovadă certă a erudiției vicarului lor. În sat se știa că la vicariat poți găsi atât sfaturi, cât și ajutor și că, dacă sfaturile erau uneori un pic neclare, întotdeauna te puteai baza pe ajutor.

Pentru doctorul Charles Epps, cina însemna o masă clasa întâi, câteva femei încântătoare cu care să converseze și un interludiu odihnitor după banalitatea medicinei practice în mediul rural. Era vădov, locuia în Chadfleet de treizeci de ani și îi cunoștea destul de bine pe majoritatea pacienților ca să poată prezice exact dacă vor trăi sau vor muri. Credința lui era că existau

puține lucruri pe care un doctor le putea face pentru a influența destinul, că era înțelept să știi când să mori astfel încât să aduci cât mai puține inconveniente altora și suferință ție însuși, și că progresul medicinei nu făcea decât să prelungească viața cu câteva luni chinuitoare, spre gloria medicului pacientului respectiv. Cu toate acestea, el dădea dovadă de mai puțină prostie și de mai multă îndemânare decât ar fi crezut Stephen Maxie și puțini dintre pacienții lui înfruntau inevitabilul înainte de vreme. O asistase pe doamna Maxie la nașterea ambilor copii și era medicul și prietenul soțului ei în măsura în care creierul confuz al lui Simon Maxie mai putea recunoaște sau aprecia prietenia. Acum stătea la masa familiei Maxie și înfuleca *soufflé* de pui cu aerul cuiva care își merita cina și nu avea intenția de a se lăsa contaminat de dispoziția altora.

— Așadar i-ai luat la tine pe Sally Jupp și pe copilul ei, Eleanor?

Doctorul Epps nu se jena niciodată să vorbească despre ceva evident.

— Niște drăgălășenii, amândoi. Cred că te bucuri să ai din nou un bebeluș în casă.

— Să sperăm că Martha e de acord cu tine, replică sec doamna Maxie. Are nevoie disperată de ajutor, bineînțeles, dar e foarte conservatoare. S-ar putea ca situația s-o deranjeze mai mult decât spune.

— O să-i treacă. Scrupulele morale dispar repede când e vorba de o pereche de mâini în plus la chiuve-ta din bucătărie. Doctorul Epps alungă problemele de conștiință ale Marthei Bultitaft cu o fluturare a brațului său grasun. Oricum, o să-i mănânce bebelușului din palmă cât ai clipi. Jimmy e un copilaș drăguț, indiferent de cine i-o fi tatăl.

În acel moment, domnișoara Liddell consideră că vocea experienței trebuia să se facă auzită:

— Doctore, nu cred că ar trebui să privim cu atâta ușurință problema acestor copii. Firește că ar trebui să dăm dovadă de milă creștină – aici domnișoara Liddell se înclină ușor în direcția vicarului, ca și cum ar fi luat act de prezența altui expert și și-ar fi cerut scuze pentru că îi încalcă domeniul –, dar nu mă pot împiedica să simt că societatea ca întreg devine prea blândă cu fetele acestea. Standardele morale ale țării vor continua să scadă dacă acești copii vor ajunge să primească mai multă atenție decât cei născuți legitim. Și asta deja se întâmplă! Multe mame sărace și respectabile nu primesc nici jumătate din atenția ce se revarsă asupra unora dintre aceste fete.

Privi de jur împrejurul mesei, roși și se apucă din nou să mănânce energic. Și ce dacă păreau surprinși cu toții? Trebuia s-o spună cineva. Era de datoria ei s-o spună. Îi aruncă o privire vicarului ca și cum i-ar fi cerut sprijinul, dar domnul Hinks, după ce o privi nedumerit, se concentrează asupra mâncării. Rămasă fără aliat, domnișoara Liddell se gândi iritată că dragul de vicar era puțin cam prea lacom. Deodată, îl auzi vorbind pe Stephen Maxie:

— Desigur, acești copii nu sunt diferiți de ceilalți, doar că lor le datorăm mai mult. Nu văd nici de ce mamele lor ar fi deosebite. La urma urmelor, câți oameni pun în practică acel cod moral pe care fetele astea îl încalcă, atrăgându-și oprobriul?

— Destul de mulți, doctore Maxie, te asigur.

Prin natura slujbei ei, domnișoara Liddell nu era obișnuită să fie contrazisă de cei mai tineri. Poate că Stephen Maxie era un tânăr chirurg de perspectivă, însă asta nu-l făcea expert în fete delincvente.

— Aș fi oripilată dacă aș crede că unele aspecte ale comportamentului despre care aud în meseria mea ar fi cu adevărat reprezentative pentru tineretul modern.

— Ei bine, ca exponent al tineretului modern, aflați de la mine că nu-i atât de rar, încât să ne permitem să-i disprețuim pe cei care au fost dați în vileag. Fata de aici îmi pare perfect normală și respectabilă.

— Are o purtare modestă și delicată. Este și destul de educată. A absolvit gimnaziul! N-aș fi îndrăznit nicio dată s-o recomand mamei tale dacă n-ar fi din categoria superioară a fetelor de la Saint Mary. De fapt, e orfană, a fost crescută de o mătușă. Dar sper că acest lucru nu-ți va provoca mila. Treaba lui Sally e să muncească din greu și să profite cât poate de această ocazie. Trecutul e trecut și cel mai bine e să-l uităm.

— Trebuie să fie dificil să uiți trecutul când ai o astfel de amintire tangibilă a lui, zise Deborah Riscoe.

Iritat de conversația care provoca indispoziție și care, probabil, îngreuna digestia, doctorul Epps se grăbi să contribuie cu ceva care să schimbe subiectul. Din nefericire, rezultatul fu prelungirea disensiunilor.

— E o mamă bună și o fată drăguță. Probabil va întâlni pe cineva și se va mărita. Așa ar fi cel mai bine. N-aș putea spune că-mi plac relațiile astea cu mame nemăritate. Devin prea complicate și uneori sfârșesc într-un dezastru psihologic. Câteodată mă gândesc – știu, domnișoară Liddell, este o erezie teribilă – că ar fi cel mai bine ca acești copii să fie adoptați, încă de la început, de o familie bună.

— Copilul este responsabilitatea mamei, se pronunță domnișoara Liddell. E de datoria ei să-l păstreze și să-i poarte de grijă.

— Timp de șaisprezece ani și fără ajutorul tatălui?

— În mod normal, obținem un ordin legal de afiliere ori de câte ori este posibil. Din nefericire, Sally a fost foarte căpoasă și nu ne-a spus numele tatălui, așa că nu putem s-o ajutăm.

— Câțiva șilingi nu ajută prea mult în zilele noastre, zise Stephen Maxie, care părea că dorește cu încăpățănare să dezbată în continuare subiectul. Presupun că Sally nu primește nici măcar alocația guvernamentală pentru copil.

— E o țară creștină, dragul meu frate, și răsplata pentru păcat se presupune că trebuie să fie moartea, nu opt șilingi din banii contribuabililor.

Deborah vorbise în șoaptă, dar domnișoara Liddell auzise și bănuia că aceasta fusese intenția din spatele cuvintelor. Se părea că sosise momentul ca doamna Maxie să intervină. Cel puțin doi dintre invitații ei se gândiră că ar fi putut foarte bine s-o facă mai devreme. Doamnei Maxie nu-i stătea în fire să lase situația să-i scape de sub control.

— Pentru că vreau s-o chem pe Sally, zise ea, poate că ar fi potrivit să schimbăm subiectul. Am să mă fac extrem de nepopulară, întrebând despre serbarea de la biserică. Știu că pare că v-am adus aici sub un simplu pretext, dar chiar trebuie să ne gândim la niște date posibile.

Era un subiect despre care toți invitații ei își puteau exprima fără teamă opiniile. Când intră Sally, conversația era pe atât de anostă, amicală și nestingherită pe cât și-ar fi putut-o dori chiar și Catherine Bowers.

Domnișoara Liddell o urmări din priviri pe Sally Jupp, care își vedea de lucru în jurul mesei. Era ca și cum discuția o făcuse s-o vadă cu adevărat pe fată pentru prima oară. Sally era foarte slabă. Părul des, auriu-roșcat, adunat sub bonetă părea o greutate prea mare

pentru un gât așa subțire. Brațele ei de copil erau lungi, cu coatele împungând prin pielea înroșită. Gura mare îi era acum disciplinată și ochii verzi îi erau fixați cu seriozitate asupra sarcinilor pe care le avea de îndeplinit. Dintr-odată, domnișoara Liddell fu străbătută de un fior irațional de afecțiune. Sally se descurca bine, chiar foarte bine! Își ridică ochii pentru a prinde privirea fetei și ca să-i ofere un zâmbet de aprobare și încurajare. Ochii li se întâlneau. Pentru două secunde, se priviră reciproc. Apoi domnișoara Liddell roși și coborî ochii. Cu siguranță se înșelase! Cu siguranță Sally n-ar fi îndrăznit niciodată s-o privească astfel! Confuză și oripilată, încercă să analizeze efectul extraordinar pe care-l avusese contactul acela scurt. Încă dinainte ca propriile ei trăsături să adopte masca proprietarului mândru, citise pe chipul fetei nu atitudinea supusă care o caracteriza pe Sally Jupp din Adăpostul Saint Mary, ci un dispreț amuzat, o urmă de conspirație și o antipatie aproape înspăimântătoare prin intensitatea sa. Apoi ochii verzi coborâseră din nou și Sally enigma redeveni Sally supusa, Sally cea cuminte, preferata domnișoarei Liddell și cea mai favorizată delincventă. Însă momentul lăsă urme. Înțelegerea bruscă o tulbură pe domnișoara Liddell. Ea o recomandase pe Sally fără rezerve. La suprafață, totul era extrem de mulțumitor. Fata era deosebită. De fapt, prea bună pentru o slujbă la Martingale. Decizia fusese luată. Acum era prea târziu să se mai îndoiască de propria-i înțelepciune. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era întoarcerea lipsită de demnitate a lui Sally la Saint Mary. Pentru prima oară, domnișoara Liddell fu conștientă că prezentarea favoritei sale la Martingale ar putea produce complicații. Nu i s-ar fi putut cere să prevadă magnitudinea acestor

complicații și nici că ele vor conduce la o moarte violentă.

Catherine Bowers, care stătea la Martingale peste weekend, vorbise puțin în timpul cinei. Fiind o persoană onestă din fire, constatase cu o ușoară oroare că simpatiza cu domnișoara Liddell. Desigur, era foarte generos și amabil din partea lui Stephen s-o apere pe Sally și pe cele asemenea ei cu atâta tărie, dar Catherine se simți la fel de iritată ca atunci când prietenii ei care nu erau infirmieri vorbeau despre noblețea profesiei ei. Era în regulă să ai idei romantice, totuși acestea erau o compensație prea mică pentru cei care lucrau printre paturile bolnavilor sau printre delincvenți. Fu ispitită s-o spună, însă prezența lui Deborah de cealaltă parte a mesei o făcu să păstreze tăcerea. Cina, ca alte asemenea ocazii nefericite, părea să fie de trei ori mai lungă decât în mod obișnuit. Catherine se gândi că nicio familie nu mai zăbovise atât de mult la cafea și că niciodată bărbații nu-și amânaseră atât de mult apariția. Dar în cele din urmă totul luă sfârșit. Domnișoara Liddell se întorsese la Saint Mary, dând de înțeles că ar dori să n-o lase prea mult timp pe domnișoara Pollack singură cu toate grijile. Domnul Hinks murmură ceva despre ultimele revizuii ale predicii din ziua următoare și dispăru ca o fantomă în aerul de primăvară. Familia Maxie și doctorul Epps se așezară fericiți în fața focului de lemne din salon, discutând despre muzică. Nu era un subiect pe care să-l fi ales Catherine. Până și televizorul ar fi fost preferabil, dar singurul aparat de la Martingale se găsea în camera Marthei. Când era vorba de discuții, Catherine spera ca ele să se reducă la medicină. Desigur că doctorul Epps ar spune: „Bineînțeles, ești infirmieră, domnișoară Bowers, ce bine că Stephen are pe cineva cu care să împartă aceleași interese.” Apoi ei trei ar fi stat

de vorbă, în timp ce măcar o dată Deborah ar fi păstrat o tăcere indiferentă și ar fi fost silită să-și dea seama că bărbații se plictisesc de femeile drăguțe și inutile, oricât de bine îmbrăcate ar fi, și că Stephen avea nevoie de cineva care să-i înțeleagă munca, cineva care să poată vorbi cu prietenii lui într-un mod inteligent și avizat. Era un vis frumos și, ca majoritatea visurilor, nu avea nicio legătură cu realitatea. Catherine stătea cu mâinile întinse spre flăcările subțiri și încerca să arate în largul ei pe când ceilalți discutau despre un compozitor pe care-l chema, în mod straniu, Peter Warlock, și de care ea nu auzise decât vag și într-un context istoric uitat. Evident, Deborah pretindea că nu-l înțelege, dar reușea, ca de obicei, să-și facă ignoranța amuzantă. Eforturile ei de a o atrage pe Catherine în conversație punându-i întrebări despre doamna Bowers erau pentru aceasta o dovadă de condescendență, nu de bune maniere. Fu o ușurare când noua servitoare intră cu un mesaj pentru doctorul Epps. Una dintre pacientele lui de la o fermă îndepărtată intrase în travaliu. Doctorul se ridică ezitant de pe scaun, se scutură ca un câine lăptos și-și ceru scuze. Catherine făcu o ultimă încercare:

— Un caz interesant, domnule doctor? Întrebă vioaie.

— Doamne, nu, domnișoară Bowers. Doctorul Epps se uită confuz în jur, în căutarea genții. Are deja trei copii. Totuși o femeiușcă de treabă, căreia îi place să fiu și eu de față. Dumnezeu știe de ce! Ar putea naște singură fără să-și deranjeze un fir de păr. Bun, la revedere, Eleanor, și mulțumesc pentru cina excelentă. Intenționasem să trec pe la Simon înainte să plec, dar o să vin și mâine dacă se poate. Mă aștept să ai nevoie de o nouă rețetă pentru Sommeil. O s-o aduc cu mine.

Dădu din cap amabil către ceilalți și ieși pe hol cu doamna Maxie. Curând, îi putură auzi uruitul mașinii

care rula pe alee. Era un șofer entuziast, căruia îi plăceau mașinile mici și rapide din care se putea extrage cu greu și în care arăta ca un urs bătrân și afurisit ieșit la vânătoare.

— Bun, zise Deborah când zgomotul eșapamentului se stinse, asta e. Ce-ar fi să mergem la grajduri și să-l întrebăm pe Bockock despre cai? Asta dacă și Catherine ar avea chef de o plimbare.

Catherine își dorea tare mult o plimbare, dar nu cu Deborah. Era chiar extraordinar, se gândi ea, că Deborah nu putea sau nu voia să înțeleagă că ea și Stephen doresc să fie singuri. Însă dacă Stephen n-o spunea pe față, ea n-o putea face. Cu cât se însura mai repede și scăpa de aceste relații de prietenie cu femeii, cu atât mai bine pentru el. „Toate îi sug sângele”, gândi Catherine, care întâlnește genul acela de oameni în incursiunile ei în ficțiunea modernă. Deborah, fericit de inconștientă despre tendințele acelea vampirice, o luă înainte prin ușile de sticlă și traversă peluza.

Grajdurile, care fuseseră cândva ale familiei Maxie și care erau acum proprietatea domnului Samuel Bockock, se aflau la vreo două sute de metri de casă, de cealaltă parte a pajiștii. Bătrânul Bockock se afla acolo, lustruind harnașamentul la lumina unei lămpi cu gaz și fluierând printre dinți. Era un bărbat scund, cu piele cafenie și față de spiriduș, cu ochi oblici și gură mare, care se bucură vizibil să-l vadă pe Stephen. Se duseră toți să se uite la cei trei cai cu care Bockock încerca să-și înjghebeze o mică afacere. „Zău așa”, gândi Catherine, „e ridicol cât caz face Deborah de ei, cum își freacă nasul de boturile lor, cum îi mângâie de parc-ar fi oameni. Instinct matern frustrat”, își spuse ea cu neplăcere. „Ar

face mai bine să-și cheltuie energia asta în saloanele de copii. Deși nici acolo n-ar fi de prea mare folos.” Ea una își dorea să se întoarcă acasă. Grajdul fusese curățat cu grijă, însă nu putea ascunde mirosul puternic al cailor după antrenament și, dintr-un motiv necunoscut, Catherine găsi asta deranjant. La un moment dat, mâna lungă și bronzată a lui Stephen se apropie de a ei pe gâtul animalului. Dorința de a atinge mâna aceea, de a o mângâia, chiar de a o duce la buze fu pe moment atât de puternică, încât trebui să închidă ochii. Apoi, în întuneric, îi apărură imagini din trecut, rușinos de plăcute, cu aceeași mână cuprinzându-i pe jumătate sânii, încă și mai închisă la culoare pe pielea ei albă, mișcându-se lent și drăgăstos, aducătoare de plăcere. Ieși împleticit în amurgul de primăvară și auzi în spatele ei discursul ezitant și târăgănat al lui Bockock și vocile înfierbântate ale fraților Maxie care răspundeau împreună. În clipa aceea o cuprinse iarăși unul dintre devastatoarele atacuri de panică ce o copleșeau uneori de când se îndrăgostise de Stephen. Veneau pe neașteptate, iar bunul ei simț și puterea voinței erau neputincioase în fața lor. Erau momente când totul părea ireal și putea simți aproape fizic nisipul mișcându-se sub speranțele ei. Toată suferința și nesiguranța ei se concentrară asupra lui Deborah. Deborah era dușmanul. Deborah care fusese măritată, care avusese cel puțin o șansă la fericire. Deborah, care era frumoasă, egoistă și inutilă. Ascultând glasurile din spatele ei în seara care se lăsa, Catherine se simți bolnavă de ură.

Când se întoarseră la Martingale, deja își venise în fire și vălul negru se ridicase. Revenise la starea ei obișnuită de calm și încredere. Se culcă devreme și,

UBRIS | We know books

datorită convingerii pe care i-o dădea dispoziția prezentă, aproape că se gândi că el ar putea veni la ea. Își spuse că era imposibil să se întâmple așa ceva în casa tatălui său, un act de nebunie din partea lui; un abuz intolerabil asupra ospitalității din partea ei. Dar așteptă în întineric. După un timp auzi pași pe scară – ai lui și ai lui Deborah. Fratele și sora râdeau încet împreună. Nici măcar nu se opriră când trecură pe lângă ușa ei.

2

La etaj, în dormitorul cu tavan jos, vopsit în alb, care fusese al său încă din copilărie, Stephen se întinse pe pat.

– Sunt obosit, zise.

– Și eu. Deborah căscă și se așeză pe pat, lângă el. A fost o serată cam nereușită. Mi-aș fi dorit ca mami să n-o fi organizat.

– Toți sunt atât de ipocriți.

– N-au încotro. Așa au fost crescuți. În plus, nu cred că Eppy și domnul Hinks au multe părți rele.

– Presupun că m-am cam făcut de râs, spuse Stephen.

– Mă rog, ai fost destul de vehement. Ca sir Galahad aruncându-se în apărarea fecioarei nedreptățite, doar că probabil păcatul era mai mult al ei decât al celui ce-o năpăstuise.

– Nu-ți place de ea, așa-i? întrebă Stephen.

– Dragule, nu m-am gândit la asta. Ea doar lucrează aici. Știu că sună foarte reacționar față de părerile tale iluminate, dar nu asta intenționez. Doar că pe mine ea nu mă interesează în niciun fel, și nici eu pe ea, îmi imaginez.

– Îmi pare rău de ea.

În glasul lui Stephen exista o urmă de ostilitate.

– A fost destul de evident în timpul cinei, replică Deborah sec.

– Nenorocita lor de mulțumire de sine m-a enervat. Și Liddell aia. E ridicol să pui o fată bătrână la conducerea unui cămin ca Saint Mary.

– Nu văd de ce. E posibil să fie puțin cam limitată, dar e bună și conștiincioasă. În plus, aș zice că Saint Mary suferă deja de un exces de experiență sexuală.

– Of, pentru Dumnezeu, nu glumi cu asta, Deborah!

– Păi, ce te aștepti să fac? Ne vedem doar o dată la două săptămâni. E cam greu să avem de-a face cu îndatoririle unei serate de-a mamei și în plus să fim nevoiți să le vedem pe Catherine și pe domnișoara Liddell boscorodind împreună fiindcă își închipuie că tu ți-ai pierdut capul după o servitoare drăguță. Genul ăsta de vulgaritate o încântă în mod deosebit pe Liddell. Până mâine, conversația va fi cunoscută de tot satul.

– Dacă-și închipuie așa ceva, trebuie să fie nebune. Abia dacă am văzut-o pe fată. Nici măcar nu cred că am vorbit cu ea până acum. Ideea e ridicolă!

– Asta spuneam. Pentru Dumnezeu, dragule, țineți sub control instinctele de cavaler când ești acasă. Credeam că o să-ți consumi conștiința socială la spital, fără s-o mai aduci și aici. E incomod să trăiești așa, mai ales din punctul nostru de vedere, al celor care n-avem conștiință.

– Sunt puțin cam nervos azi, spuse Stephen. Nu sunt sigur că știu ce să fac.

Era tipic pentru Deborah să-și dea seama imediat la ce se referea el.